

Hồi 98

Biểu Diễn Ba Chiêu

T

hiên Hồng đại sư từ từ đứng lên chấp tay niệm Phật và nói :

- Tô Bang Chủ. Muốn nói gì xin cứ nói thẳng, chớ có e ngại gì cả.

Tô Bằng Hải long trọng nói :

- Bây giờ trời đã xế chiều, cuộc đấu kiếm xin tạm ngừng nơi đây, ngày mai ta sẽ tiếp tục. Xin kính mời các chư vị hãy trở về Ngân Tinh Các nghỉ ngơi.

Thiên Hồng đại sư chấp tay trước ngực nói :

- Tô Bang Chủ nói rất đúng, nhưng cần phải xét xử trận lúc nãy cho ra lẽ đã.

Tô Bằng Hải đáp :

- Võ công của Hạ đạo trưởng tuy cao cường nhưng tài nghệ của Hồ phân cuộc chủ cũng chẳng kém chi, xin xử hòa là hơn.

Thiên Hồng đại sư trịnh trọng tuyên bố :

- Ý kiến của Tô Bang Chủ thật là công tâm. Vậy việc đấu kiếm này xin tạm ngừng, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục. Bây giờ xin tuyên bố giải tán.

Dứt lời Thiên Hồng đại sư liền bước đi. Các đại môn phái kia cũng lục đục nổi gót theo sau.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải liền đứng dậy chấp quyền tiễn đưa cửu đại môn phái ra khỏi trận. Tô Bằng Hải phát tay ra hiệu, tức thì hai tiểu đồng bay đến dẫn đường cho quần hùng qua cầu sắt.

Sau khi cửu đại môn phái rời khỏi Đoạn Hồn Ải thì lập tức có đệ tử của Thiên Long Bang đứng đó chờ sẵn để tiếp rước quần hùng về Ngân Tinh Các.

Trên đường về các cao thủ cửu đại môn phái lòng nao nao lo lắng, vì qua một ngày trên đấu trường, các môn phái đã sử dụng hết sức mà không có kết quả gì cả. Không biết ngày mai thắng bại như thế nào.

Chẳng bao lâu quần hùng đã đến Ngân Tinh Các. Côn Luân Tam Tử đi thẳng vào tĩnh thất ngồi im nhắm mắt hành công, để cho Chí Anh, Thanh Loan và Quân Vũ ở ngoài.

Lý Thanh Loan bước tới ngồi đối diện với Mã Quân Vũ. Hoàng Chí Anh liếc nhìn nàng rồi liên tưởng đến Lâm Ngọc Bích. Lòng chàng suy nghĩ miên man, sắc mặt buồn dàu dàu.

Hoàng Chí Anh nhớ lại từ khi ra khỏi Côn Luân Sơn rồi nàng đã sống chung với Kim Hoàn Nhị Lang không biết đã xảy ra việc gì không may cho nàng chăng? Nghĩ đến đây Hoàng Chí Anh lại càng buồn hơn nữa.

Bỗng nghe Lý Thanh Loan cười nói :

- Hai huynh đang suy nghĩ gì vậy ?

Hai người nghe nàng hỏi đột ngột thì hơi sửng sốt nhưng không ai chịu bày tỏ tâm sự riêng của mình.

Nàng thấy Hoàng Chí Anh không đáp vội nên hỏi tiếp :

- Hoàng sư huynh ! Chắc sư huynh lại nhớ đến Lâm sư tỷ rồi phải không ? Lúc này võ công của Lâm sư tỷ không vừa đâu nhé. Nhất định không bị ai hà hiếp đâu. Sư huynh cứ yên tâm đi !

Nàng lại quay về phía Quân Vũ nói :

- Vũ ca ca ! Muội coi võ công của ba vị phân cuộc chủ của Thiên Long Bang trong trận hôm nay tầm thường quá. Võ công mà huynh học ở Đại tỷ tỷ và Lam tỷ tỷ đã đủ để ứng phó với họ chưa ?

Mã Quân Vũ nghe nàng nhắc lại hai thiếu nữ đó khiến chàng nhớ lại những kỷ niệm êm đềm trong nửa năm qua nên lặng thinh không nói năng gì cả.

Lý Thanh Loan thấy vậy liền hỏi :

- Vũ ca ca ! Huynh nghĩ gì vậy ?

Bị nàng vặn hỏi, Mã Quân Vũ vội tỉnh lại nói :

- Có gì đâu ? Huynh đang suy nghĩ về việc đấu kiếm ngày mai, làm thế nào cho được rạng rỡ sư môn đó thôi.

Mã Quân Vũ tìm cách nói lảng không ngờ Chí Anh sực nhớ lại việc cũ, nói :

- Mã sư đệ chớ gấp, để huynh vào coi thử thái độ của ba vị sư trưởng thế nào.

Lý Thanh Loan nói :

- Vũ ca ca, Lâm sư tỷ đã hứa với chúng ta là sẽ đến đây để ra sức cho sư môn. Thế sao mãi đến hôm nay không thấy Lâm sư tỷ xuất hiện ở Đoạn Hồn Ải ?

Hoàng Chí Anh nghe nói hỏi phăng :

- Loan sư muội ! Nàng thật có hứa như vậy sao ?

- Sao lại không thật ! Coi bộ huynh quan tâm đến Lâm sư tử lắm phải không ?

Hoàng Chí Anh hơi thẹn, mặt đỏ bừng mỉm cười nói :

- Có quan tâm gì đâu ? Huynh chỉ hỏi qua thế thôi.

Dứt lời quay lại Mã Quân Vũ nói :

- Mã sư đệ ! Để huynh vào xem thử, có cơ hội gặp ba vị sư tôn để nói cho người chưa.

Đoạn chàng quay vào tỉnh thất.

Lý Thanh Loan vỗ vai Mã Quân Vũ nói :

- Vũ ca ca chớ nên lo nghĩ lắm. Trong trận đấu ngày mai đã có muội trợ lực thì có gì mà lo ngại.

Nghe nàng nói như vậy chàng cảm động đến chảy nước mắt.

Lý Thanh Loan thấy vậy ré lên một tiếng rồi nói :

- Sao Vũ ca lại khóc ? Có lẽ ca ca không cần thiết đến muội sao ?

Như bừng tỉnh lại, Mã Quân Vũ vội cãi lại :

- Có gì đâu ? Chẳng qua là huynh không được sự thông cảm của ân sư nên mới chảy nước mắt thế thôi.

Lý Thanh Loan than thở :

- Vũ ca ! Vì sự có mặt của muội làm cho huynh đau khổ, muội rất có lỗi. Thôi để sau cuộc đấu kiếm, muội sẽ rời khỏi huynh ngay.

Mã Quân Vũ không ngờ Lý Thanh Loan lại có ý nghĩ như vậy, lòng chàng như dao cắt, định tìm cách để an ủi nàng, thì bỗng Hoàng Chí Anh đã chạy ra với vẻ mặt nặng nề, chắc có việc không hay.

Lý Thanh Loan vội hỏi :

- Hoàng sư huynh ! Có kết quả không ?

- Huynh vào tỉnh thất thấy ba vị còn đang nhắm mắt hành công nên không dám kinh động. Huynh chờ một lúc lâu vẫn không có cơ hội nên phải ra nói lại cho các người biết.

Mã Quân Vũ cười nói :

- Đa tạ tấm lòng của Hoàng sư huynh. Hình như Chưởng Môn sư thúc đã quyết định rồi. Đệ tin chắc việc này khó thành công lắm. Để ngày mai trong trận đấu kiếm đệ sẽ nỗ lực cho sư môn, rồi sẽ tìm đường rời khỏi nơi đây để ân sư khỏi khổ tâm vì đệ.

Lý Thanh Loan biến sắc nói :

- Vũ ca định đi đâu ? Có thể cho muội theo với không ?

Mã Quân Vũ không ngờ nàng lại lưu luyến mình như thế nên sửng sốt và lặng thinh.

Lúc đó ngoài Ngân Tinh Các có tiếng động và tiếp theo có tiếng khe khẽ gọi :

- Mã tướng công ! Người khỏe mạnh chứ ?

Đây là lối truyền âm nhập mật của thượng đẳng khí công.

Chàng nghe vậy liền đứng lên từ từ đi ra Ngân Tinh Các.

Đêm nay trăng sáng như gương chàng nhìn tứ bề không thấy ai cả. Bỗng nghe tiếng cười the the. Chàng ngoảnh lại thấy một bóng người thon thon mỉm cười chào một cái rồi bỏ đi.

Mã Quân Vũ thấy cử chỉ của thiếu nữ này hơi kỳ lạ bèn bước theo nhưng nàng vẫn đi thẳng không quay đầu lại.

Chỉ trong chốc lát bóng kia đã khuất dạng dưới ánh trăng trong khu rừng kia.

Mã Quân Vũ nghĩ thầm :

“Có lẽ đâu hấn núp trong rừng này sao ?”

Chàng vội vã chạy thẳng vào rừng.

Vừa đến khu rừng bỗng thấy hai tên đại hán đứng tựa vào thân cây. Chàng đoán biết chúng là đệ tử của Thiên Long Bang phái ra canh gác. Bất giác chàng giựt mình thầm vận công lực chuẩn bị để đối phó.

Mã Quân Vũ lướt tới, hai tên này vẫn không cử động. Chàng nhìn kỹ thì chúng đã chết cứng tự bao giờ. Quả nhiên là chúng đã bị điểm huyết.

Mã Quân Vũ đang ngơ ngẩn thì bỗng nghe từ trong rừng có tiếng khe khẽ gọi :

- Mã tướng công ! Sao không đi lạ vào đây ?

Nghe rõ giọng nói chàng đoán biết là Tô Phi Phụng. Mã Quân Vũ thấy mối tình của nàng đối với mình rất mật thiết nên chắc chắn là nàng sẽ không có ác ý, nên chàng mạnh dạn tiến vào.

Tô Phi Phụng ngồi trên tảng đá lớn ra vẻ đang suy nghĩ. Khi trông thấy Mã Quân Vũ, nàng đưa tay ngoắc và khẽ gọi chàng đến ngồi bên mình.

Mã Quân Vũ trong lòng ngổn ngang muốn nói nhiều lời nhưng rồi lại không nói được gì cả. Sau một giây phút trấn tĩnh chàng mới nói :

- Tô cô nương ! Hoàn cảnh cô nương bị thiệt thòi quá.

Tô Phi Phụng dăm dăm nhìn chàng, một cái nhìn triu mến và tủi hờn. Hai dòng nước mắt như mạch suối từ từ chảy xuống hai gò má, phản chiếu ánh trăng huyền tạo thành một chuỗi kim cương.

Nàng khóc.

Lòng chàng cũng thổn thức.

Chàng than dài :

- Tôi biết cô nương sẵn sàng hy sinh cho tôi, tôi rất cảm tạ. Sở dĩ tôi còn phải sống thêm là để báo đáp ân sư. Ngày mai, sau khi đã ra sức cho rạng rỡ sư môn rồi, tôi sẽ tìm về nơi âm cảnh để tỏ rõ nhiệt tình đối với cô nương và cũng để thanh minh trong võ lâm vậy.

Tô Phi Phụng kinh hãi đứng dậy phân trần :

- Mã tướng công lại có tư tưởng như vậy sao ? Ôi ! Thân này đã thành tàn phế, lăn lộn trong giang hồ cũng chỉ vì người, dầu cho gặp hoàn cảnh nào cũng không hề than trách.

Mã Quân Vũ lại càng thổn thức hơn nữa.

Tô Phi Phụng nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Mã tướng công ! Người có biết tôi đến đây với mục đích gì không ?

- Đêm khuya tầm tối cô nương phải lặn lội tìm tôi, có lẽ cô nương không muốn tôi tham gia đại hội đấu kiếm chứ gì ?

Tô Phi Phụng khẩn thiết nói :

- Mã tướng công ! Trải qua nửa năm tập luyện người tự xét đã có thể sánh vai với võ lâm cao thủ của cửu đại môn phái chưa ?

- Xét về võ học thì vô cùng phức tạp. Qua nửa năm tập luyện, võ công của tôi hôm nay cũng khá dĩ, nhưng bảo là có thể xuất chúng trong cửu môn phái thì rất khó nói.

Nghe chàng nói, Tô Phi Phụng mỉm cười rồi như suy nghĩ gì một lúc, đoạn nàng thở thở :

- Tô sư huynh đã ôm ba quyển võ lâm kỳ thư nhảy xuống tuyệt cốc, chàng có biết được tông tích của người không ?

- Nửa năm nay không những chúng tôi có xuống tuyệt cốc để tìm mà đa số cao thủ của cửu đại môn phái cũng vì ba quyển Qui Nguyên Mật Tập mà đến đó tìm kiếm, nhưng cũng không tìm ra được.

- Vì vậy chắc sư huynh tôi đã chết dưới tuyệt cốc đó rồi.

Mã Quân Vũ thở dài :

- Lắm lúc tôi cũng nghĩ như cô nương, nhưng sau khi tìm kiếm thì không thấy một dấu vết hay một hài cốt nào để chứng minh điều đó. Tôi và Tô huynh đã kết bạn tâm giao, chẳng ngờ Tô huynh gặp hoàn cảnh như vậy thật đáng buồn.

Bất thần...

Một bóng người từ ngoài rừng lướt qua. Tô Phi Phụng ngó chàng nháy một cái rồi vụt bay ra rừng. Nàng vươn cánh tay lên điểm huyết lệ như chớp. Hắn té quỵ xuống rồi im bất.

Mã Quân Vũ tắc lưỡi :

- Cách nhau nửa năm mà võ công của cô nương tiến bộ quá nhỉ.

Nàng cau mày nói :

- Mã tướng công ! Tiểu muội trốn thân phụ đến đây nên cố tránh sự phát giác của những người canh gác. Do đó mới bắt đắc dĩ điểm huyết chúng.

Nàng giải thích :

- Các phen cuộc chủ trong bang có Ngũ Độc Thần Chưởng của Mạc Luân là giỏi nhất, còn Cán Nguyên Chỉ Thần Công của thân phụ tôi cũng là võ lâm tuyệt thế. Trong lúc giao chiến gặp phải môn này thì không nên đỡ mạnh. Đó là nguyên do chính mà đêm nay tôi đến đây. Huynh phải nhớ kỹ, lúc đó phải nhẫn nhục lùi ra mới có thể thắng nổi. Ngoài ra đối với võ công của người khác không còn đáng sợ nữa.

Mã Quân Vũ cảm động nói :

- Cô nương đối với tôi nghĩa trọng như núi, không biết ngày nào tôi có thể báo đáp được.

Tô Phi Phụng nuốt lệ than :

- Ôi ! Tạo hóa trở trêu người dương thế thì có gì đáng trách ? Loạn muội mang một tấm lòng trong như tuyết. Ngày sau huynh phải đối xử tốt với nàng và phải tìm nơi cùng sống với nàng. Có như thế linh hồn tôi dưới suối vàng mới được an ủi.

Mã Quân Vũ nghe nàng nói như bức xé tâm can. Chàng nuốt lệ nói :

- Tô cô nương ! Tôi quá cảm động cho hoàn cảnh cô nương và tôi đã quyết định rồi. Ngày mai, sau cuộc đấu kiếm tôi sẽ công bố cho cửu đại môn phái biết cuộc tình duyên của chúng ta để cho họ xét xử. Có như thế tôi mới thỏa dạ và cô cũng khỏi ôm hận suốt đời...

Tô Phi Phụng vội cắt lời chàng và nói :

- Mã tướng công ! Người có thể làm như vậy được sao ? Nếu người không dứt bỏ ý nghĩ ấy đi thì tôi sẽ tự vận trước mặt người bây giờ.

Dứt lời nàng vội đưa tay lên toan đập vào đỉnh đầu của nàng.

Mã Quân Vũ vội cản lại nói :

- Tô cô nương ! Cô không thể có hành động liều lĩnh như thế được. Tôi hứa sẽ nghe theo lời cô!

Nghe như vậy nàng mới từ từ để tay xuống.

Mã Quân Vũ rất xúc động không nói được một lời.

Nàng thở thở :

- Mã tướng công ! Nhiệm vụ muội đến đây là hết. Ngày sau sẽ gặp. Thôi khuya rồi huynh cũng về nghỉ đi.

Dứt lời nàng tung mình nhảy lên phóng ra ngoài một trượng.

Chàng đứng ngơ ngẩn buồn thiu đứng nhìn theo thì nàng đã vượt dưới ánh trăng khuất dạng tự bao giờ.

Đứng tần ngần một lúc rồi chàng nhún mình nhảy thẳng về Ngân Tinh Các.

Lúc bây giờ Hoàng Chí Anh và Lý Thanh Loan vẫn còn thức, thấy chàng về thì tỏ ra vẻ ngạc nhiên.

Lý Thanh Loan kéo tay chàng hỏi :

- Lúc nãy phải Tô tử tử đi tìm huynh không ? Tìm huynh có việc gì vậy ?

Mã Quân Vũ hơi lúng túng tìm cách nói lảng :

- Không có việc gì cả, Tô Phi Phụng chỉ đến thăm mà thôi.

Đang trầm lặng một lúc, đột nhiên Mã Quân Vũ nhớ lại việc gì liền hỏi Hoàng Chí Anh :

- Sư huynh ! Ba vị sư trưởng đã vận công xong chưa ?

Hoàng Chí Anh đáp :

- Mã sư đệ ! Nếu người không hỏi thì huynh đã quên mất. Lúc nãy huynh đến tỉnh thất thấy ba vị sư tôn còn đang hành công đến mức quan trọng, nên không tiện kinh động. Nhưng người cứ yên tâm. Ngày mai vào cuộc đấu kiếm người hãy ra tay thần võ, làm rục rở môn hạ của Côn Luân chúng ta, thì việc trở lại sư môn không phải là khó.

Tuy chàng không yên tâm nhưng cũng phải nhắm mắt ngồi im để hành công. Chẳng bao lâu tiếng gà giục thức báo hiệu đêm tàn.

Tiếng chuông ngân vang đánh thức muôn loài tỉnh dậy.

Hoàng Chí Anh vội chạy vào tỉnh thất chờ hầu ba vị sư tôn.

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan ngồi im lặng không ai nói một lời. Bỗng có hai tiểu đồng đem thức ăn vào, hai người vẫn không để ý cứ nhìn thẳng vào cửa tỉnh thất chờ Hoàng Chí Anh mang ra một tin mừng.

Qua một lúc Hoàng Chí Anh trở lại phân trần :

- Mã sư đệ ! Ba vị ân sư đang thảo luận về một thứ võ công kỳ bí nên không có thì giờ nói chuyện. Họ bảo tôi đem thức ăn gấp kéo trễ.

Mã Quân Vũ nghe vậy buồn hiu còn Thanh Loan giúp Chí Anh mang thức ăn vào tĩnh thất. Còn lại một mâm, ba người lặng lẽ ngồi dùng bữa.

Mặt trời vừa xuất hiện, tiếng chuông ngân vang. Côn Luân Tam Tử đi ra.

Thông Linh đạo trưởng mặt mày nghiêm khắc không thềm ngó Mã Quân Vũ khiến chàng khó chịu. Bỗng nghe ngoài Ngân Tinh Các có tiếng niệm phật, chàng vội theo sau ba vị sư tôn.

Lúc bây giờ người tham gia đại hội đã tập trung trên bãi cỏ ngoài Ngân Tinh Các rất xôn xao.

Thiên Hồng đại sư mặc áo vàng chấp song chưởng chào cửu đại môn phái.

Tất cả đều im lặng.

Đỗ Duy Sinh thoát từ trong đám đông nhảy ra giữa trận chào mọi người và nói :

- Trận đấu hôm nay tuyệt đối không thể nhịn được, chúng ta cần phải chuẩn bị trước, không biết các vị có cao kiến gì không ?

Thiên Hồng đại sư chấp tay nói :

- Đỗ Chưởng Môn nói rất đúng ! Song tốt hơn là mời quý vị thảo luận để thống nhất ý kiến.

Trong trận lại nổi lên xôn xao thì có một bóng người bay tới và nói lớn :

- Tại hạ Cư Nguyên Phát thừa lệnh của Bang Chủ mời cao thủ cửu đại môn phái đến phục hội.

Thiên Hồng đại sư cau mày khẽ truyền một tiếng phật hiệu rồi nói :

- Coi bộ hôm nay chắc phải đại khai sát giới rồi.

Ai nấy đều im lặng nhưng một lòng chuẩn bị quyết chiến.

Cư Nguyên Phát lập lại :

- Bang Chủ đã có lời mời, xin quý vị lên đường sớm.

Dứt lời, lão liền đi trước dẫn đường.

Người ta không thấy Thiên Hồng đại sư bước đi, thế mà thân hình vẫn theo sát Cư Nguyên Phát.

Tất cả cao thủ đều lục đục theo sau tiến đến Đoạn Hồn Ải.

Trên cầu sắt có tiếng nhạc trỗi vang, trên ải cờ vàng phất phơ theo chiều gió. Những hoàng y đồng tử sắp hàng đứng hai bên.

Thiên Hồng đại sư nhảy lên Đoạn Hồn Ải trước, bỗng nghe giọng nói trầm trầm :

- Lão phu xin chào mừng đại sư.

Thì ra Tô Bằng Hải mặc áo tro dài tay cầm Long Đầu Trượng đứng dưới bóng cờ vàng. Xuyên Trung Tứ Xú vẻ mặt nghiêm khắc đứng sau lưng.

Thiên Hồng đại sư chấp tay chào Tô Bằng Hải rồi đứng im chờ các đồng tử dẫn đường các môn phái vào chỗ ngồi của mình.

Ai nấy đều yên vị.

Tô Bằng Hải lấy tư cách chủ nhân đứng lên nói :

- Chắc đại sư còn thiếu tư cách đứng ra tổ chức, do đó trong cuộc đấu kiếm ngày qua còn lộn xộn. Vậy hôm nay chư vị vì danh dự chung của đại hội, xin giữ trật tự để khỏi xảy ra việc đáng tiếc. Còn nhận xét võ công của đôi bên thì ngày hôm qua đều có thắng có bại, kết cuộc coi như nhau. Vậy hôm nay quý vị hãy cố gắng nhiều hơn nữa để chúng tôi được lãnh giáo thêm.

Thiên Hồng đại sư đáp :

- Thiên Long Bang đã lưu ý đến cửu đại môn phái chúng tôi. Chúng tôi xin cố gắng làm theo lời dạy. Bây giờ mời Tô Bang Chủ phái người ra trận trước.

Tô Bằng Hải mỉm cười rồi ngó qua các phân cuộc trong bang rồi tuyên bố :

- Các vị phân cuộc chủ ! Ai xung phong trận đầu xin ra gấp.

Dứt lời một bóng người bay ra, chính là Diệp Vinh Thanh. Lão ta bước tới giữa trận nói lớn :

- Vị cao nhân nào chịu thử vài chiêu với lão phu ?

Thiên Hồng đại sư ngó qua người trong cửu đại môn phái nói :

- Trong chư vị, ai ra tiếp chiến trận đấu này ?

Ai nấy đều nhìn nhau không có người ra tiếp chiến.

Thiên Hồng đại sư thấy vậy liền khẽ nói :

- Nếu không ai chịu ra thì lão nạp phải đại khai sát giới rồi.

Dứt lời liền đứng lên toan bước ra trận.

Thì lúc đó chợt nghe từ chỗ ngồi của phái Côn Luân có người nói lớn :

- Văn bối tuy võ học không tinh nhưng muốn dùng tư cách đệ tử của phái Côn Luân ra mà tiếp chiến trận đấu.

Câu nói đó khiến cho cao thủ đều sửng sốt, họ nhìn nhau không nói một lời.

Thông Linh đạo trưởng nhìn Mã Quân Vũ với vẻ mặt nghiêm khắc. Huyền Thanh đoán biết vài phần tâm sự của Thông Linh nên khẽ nói :

- Chưởng Môn sư đệ. Mã Quân Vũ tuy bị đuổi ra khỏi môn trường, nhưng nó còn có lòng lưu luyện phái Côn Luân nên đã tự động ra sức cho sư môn. Huynh thấy Chưởng Môn sư đệ vẫn còn nghiêm khắc với nó. Vậy nên cho nó ra tiếp trận đầu đi.

Thông Linh đạo trưởng ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ đáp :

- Tiểu đệ xin vâng lời !

Dứt lời phất tay ra hiệu cho Mã Quân Vũ biết rồi nói :

- Mã Quân Vũ ! Đây là cơ hội rất tốt để người ra sức cho sư môn. Vậy người hãy lưu ý và tự liệu lấy.

Chàng thấy trên môi sư phụ đã nở một nụ cười tươi tắn, liền quay mình chào Chưởng Môn sư thúc rồi từ từ bước ra trận.

Diệp Vinh Thanh thấy chàng bước ra thì cười ngặt nghẽo một lúc rồi mới nói :

- Phái Côn Luân các người đã hết người rồi sao ? Lại để cho tên tiểu tử này ra trận ?

Mã Quân Vũ nghe nói cả giận nhưng cần phải giữ phong độ nên nhẫn nhục nói :

- Văn bối tuy là học nghệ chưa tinh nhưng chắc rằng cũng có thể tiếp được vài chiêu của Diệp phân cuộc chủ. Xin mời phát chiêu ra trước.

Thật thế, trước đây nửa năm thì chàng không phải là đối thủ của Diệp Vinh Thanh nhưng nay thì khác hẳn rồi.

Chàng mới ra tay đã trở ra kiếm pháp thượng đẳng trong cuốn Qui Nguyên Mật Tập. Quần hùng không thấy Mã Quân Vũ đánh ra chiêu thế gì mà chỉ thấy loang loáng ánh kiếm bao bọc đấu trường, tiếng gió ô ô kinh khủng.

Chưa đầy ba chiêu, Diệp Vinh Thanh đã quỳnh cả tay chân không biết đâu mà phán đoán.

Côn Luân Tam Tử thấy chàng không phải dùng kiếm pháp của bốn môn mà lại là một kiếm pháp lạ thường rất ghê ghớm nên quá kinh ngạc.

Những người ở tại trận đều là những nhân vật thành danh trên võ lâm nhưng họ có bao giờ gặp qua lối kiếm pháp kỳ bí như vậy đâu nên ai nấy đều giựt mình.

Bỗng nghe Diệp Vinh Thanh ré lên một tiếng rồi té nhào dưới đất, máu me từ cánh tay trái đã chảy như suối. Lão bị thanh trường kiếm của Mã Quân Vũ rạch trúng hơn ba tấc. Nếu Mã Quân Vũ không nương tay thì đã bị mạng vong rồi.

Đột nhiên từ chỗ ngồi của Thiên Long Bang bay ra một bóng người chỉ còn một tay và một chân. Chính là Ngũ Độ Tẩu Mạc Luân.

Lão vừa nhảy ra vừa la lớn :

- Tiểu tử đừng phách lối, hãy tiếp cùng ta vài chưởng thế nào.

Vừa dứt lời đã thấy từ chỗ ngòi của cửa đại môn phái có một người đứng lên cười, nói :

- Mạc phân cuộc chủ ! Hai mươi năm về trước ngươi đã lừng danh trên võ lâm. Người trong võ lâm ai cũng đều sợ. Mãi đến nay ngươi ẩn núp khổ luyện các thứ võ công chắc còn cao hơn năm xưa. Bần đạo mộ danh từ lâu nên xin lãnh giáo vài chiêu.

Người này chính là Phiêu Thiên Nhật Hạ Vân Phong.

Mã Quân Vũ thấy Hạ Vân Phong bay ra liền lui về chỗ ngòi của Côn Luân.

Nửa năm trước, Mạc Luân ở trong Quát Thương Sơn đã thấy qua kiếm thuật của Hạ Vân Phong nên thấy Vân Phong ứng chiến thì trong lòng hơi ngại.

Hạ Vân Phong nói :

- Mời Mạc phân cuộc chủ rút binh khí ra tay đi !

Mạc Luân nói :

- Lão phu lúc nào cũng chỉ biết đánh bằng tay thôi.

Hạ Vân Phong cười nhạt nói :

- Dao kiếm không có mắt. Mạc phân cuộc chủ không sợ bị thương sao ?

- Tuy lão phu không dùng binh khí nhưng dĩ nhiên phải dùng, không biết chừng còn độc hơn binh khí nữa là khác. Việc đó lão phu phải nói rõ cho Hạ đạo huynh biết trước.

- Đã chiến đấu thì chớ dung tình. Mạc huynh có ám khí độc ác gì cứ trở ra đi.

- Hạ đạo huynh rất khí phách, lão phu xin phục. Vậy mời đạo huynh ra tay trước.

- Mạc huynh có lòng nhường thì bần đạo xin tuân lệnh.

Dứt lời lão xuất kiếm chặt xéo vào Mạc Luân.

--- oOo ---